

пр., допуска много анахронизми — отъ които впрочемъ, и на-
рсдната пѣсенъ на Западъ не може да се освободи — дъл-
жащи се на народната фантазия, защото тя е била съставяна
твърде често следъ нѣкое събитие и се разпространявала
бърже между народа, носеща се отъ уста на уста, отъ едно
мѣсто на друго. Така описанието на нѣкоя случка или въз-
хваляването на нѣкой герой, ставало известно на широкъ
крѣгъ, макаръ и не винаги това да се извършвало твърде
бърже. Именно заради това, народната историческа пѣсенъ
би могла да се постави наравно съ другитѣ форми на гово-
рящия вестникъ — куриеръ, викачъ.

Западното влияние е проникнало въ България, както ви-
дѣхме по-горе, още презъ времето на Ив. Асенъ II, благода-
рение на генуезскитѣ, венецианскитѣ и дубровнишки тър-
говци, които поддържали редовни сношения съ своитѣ оте-
чества. Но презъ турското робство дубровчани, бидейки по-
предприемчиви, измѣстили венецианци и генуезци, про-
стрѣли широки търговски мрежи изъ всичкитѣ краища на
Балканския полуостровъ и така станали единственото звено
между България и западния свѣтъ. Дубровчани основали ко-
лонии въ София, Пловдивъ, Провадия, Русе, Варна, Сили-
стра, Видинъ, Никополъ, Търново, Разградъ и др. Благода-
рение на голѣмитѣ права, които имъ били дадени отъ тур-
цитѣ, тѣ водѣли огромна търговия, за което било необхо-
димо да поддържатъ редовни кореспонденции и съ Ду-
бровникъ. Куриерската служба се извършвала по сухо и по
море. Дубровчанитѣ, по произходъ славяни, били въ тѣсенъ
контактъ съ българското население, покровителствували го
предъ турската власть, съобщавали му нѣкои по-важни съ-
бития и случки въ Европа, които научавали отъ писма, но-
сени отъ куриери. Дубровчани, наистина, имали възможностъ
да научаватъ много новини, тъй като Венеция, Рагуза и
други адриатически пристанища, презъ това време — XVI—
XVII вѣкове — били центрове, кждето се събирали новини
отъ цѣла Европа. Така че „дубровчани, казва Б. Пеневъ, сѣ
будили българскитѣ градове отъ мъртвило, държали сѣ ги
въ течение на европейската политика и просвѣта, носили сѣ
вести за единъ съвсемъ другъ животъ, чието ехо тъй много
е съживявало и ободрявало поробенитѣ славяни“¹⁾. Освенъ
това, за размѣната на новини — политически и търговски —
между българското черноморско пристанище и Дубровникъ,
Венеция и др., се използвали и корабитѣ. Въ Ватиканския
архивъ е било намѣрено едно писмо отъ 20 септемврий 1620
година, отъ Анкона, въ което се казвало, че на този день
пристигнали два кораба отъ Дубровникъ, които донесли по-

¹⁾ Начало на българското възраждане, стр. 18.